

Prædiken til 13. s. e. trin. (ved Stafet For Livet)

Søndag den 10. september kl. 8.25 i Bogense kirke

Salmer: 754 – 29 // 370 – *Tak, Gud, for denne lyse morgen*

*Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matt: (Gud være lovet...) **(Evangelieteksten hører ikke til 13.s.e.trinitatis, men er udvalgt med tanke på lys-temaet ved Stafet for Livet)***

I er jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker.

I er verdens lys.** En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. **Således skal jeres

lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlen. (Matt. 5,13-16)

Amen!

Det er første gang, jeg aktivt deltager i "Stafet For Livet", og jeg har glædet mig meget. Jeg har jo hørt om arrangementet også fra "holdet" der stillede op for kirken sidste år, men et spørgsmål, jeg ikke rigtig har kunnet for mig til at spørge om var: Der er jo en indledende og afsluttende runde. Men hvad med den runde, som man får tildelt sin egen tid på? Går man så den alene?

Nu fik jeg jo så svar på mit spørgsmål, for jeg gik min runde i går eftermiddags...(- og det blev lidt af begge dele... Noget af tiden gik jeg alene; noget af tiden fik jeg selskab...)

Jeg tog noget med mig på min tur. Det var mit nyanskaffede hyrdebånd, som er et perlearmbånd, hvor 9 af perlerne symboliserer vers fra Davidssalme 23: "Herren er min hyrde". Jeg havde slet ikke troet (på) hvor glad jeg ville blive for det armbånd – det er i øvrigt tænkt som "forberedelse til bøn", en form som vores kirkefader, Martin Luther foreslår som optakt til fx Fadervor.

For mig blev hyrdearmbåndet en stadig repetition af "Herren er min hyrde", som jeg jo så også valgte at læse som den ene bibeltekst ved gudstjenesten i dag. Og det er denne sætning fra salmen, som jeg synes kan sætte et kristent perspektiv på Stafet For Livet: "*Selvom jeg går i mørkets dal frygter jeg intet ondt – din stav og din stok er min trøst.....*" -

Til enhver tid kan vi støtte os til Gud, til den vandringsstav, han tilbyder os at gribe om. Så nej – du er ikke alene! Hverken på helt almindelige gåture, men heller ikke på rejser, både de geografiske og de rejser, du oplever i mere overført betydning i dit liv.

Og det her med støtte og løftet om ikke at være alene, møder vi også sat på vers andre steder. Fodboldholdet Liverpool har en slagsang med samme tema: "You'll never walk alone", hedder den. Det er en gammel musicalsang og vist ikke tænkt religiøst. Men når Dortmund og Liverpool mødes på årsdagen for en fælles ulykkesdag, er stemningen selv på TV-tilskuernes side af skærmen nærmest religiøs. Da holdene mødtes forrige forår kunne man således se, hvordan fans af to rivaliserende hold stod side om side med deres tørklæder løftet i hænderne og sang, fuldstændig i takt, klokkeklart og tydeligt: *You'll never Walk alone*. Som en kæmpe stor menighed til en kæmpe stor gudstjeneste. Du går aldrig alene! Og det er næsten som en velsignelse, et ønske, en opmuntring, når der i teksten står: "Gå videre, med håb i dit hjerte, for du går aldrig alene". Og sangen beskriver, at efter ethvert stormvejr er der en lys himmel.

At man kan styrke sit mod og sit håb ved at minde sig selv om "lys for enden af tunnelen" gælder netop på alle vandringer. På alle ens "rejser", enten geografisk eller mere

sjæleligt/personligt, er det godt at have sig et lyst og positivt mål for øje. Og det er godt at vide, at man undervejs, hen i mod dette mål, aldrig er alene.

Men hvordan kan man vide det? Hvordan kan man vide, at man ikke er alene? Ja, jeg vil påstå, at man kan mærke det, faktisk se det. For se jer omkring, I sidder samlet her i kirken, en lille samlet menighed, i dag en flok ”stafetløbere”, der har et fælles formål for øje. At løbe for livet. Ikke løbe væk fra livet, naturligvis. Men løbe af respekt for livet, af taknemmelighed for livet. Og løbe sammen for livet. For livet skal vi dele, og vi skal hjælpe hinanden – også dem, vi ikke kender.

Men dem vi kender; vores venner og familie. Følelsesmæssigt er det naturligvis dem, der er os nærmest, og ind i mellem er vi så bange for at miste dem. Sådan kan vi også tale om livet: Vores kære er livet for os. Og det liv kan være ufatteligt svært, mørkt og håbløst, når tabet er en realitet og den kære vitterlig ikke er her mere.

I forbindelse med kræftsyge taler vi tit om at kampe, "fighte", som jo også er navnet for disse ja – frontløbere – og forbilleder ved Stafet For Livet, har navn efter.

"Tabte kampen til kræften" står der desværre alt for tit i dødsannoncer. Så fortvivlende mange dør af kræft. Og sygdomsforløbet benævnes netop som en kamp mod kræften – hvor kræften nærmest bliver personificeret. Ligesom man fra gammel tid har personificeret døden – i skikkelse af manden med leen.

Ja, desværre vinder kræften al for tit. Men når vi i går og i dag løber for liv, kan vi også huske på det håb, vi forkynder i kristendommen som siger, at i sidste ende er det *livet, der vinder*. Livet og lyset vinder over mørket og døden. Det er et af de vigtigste budskaber i kristendommen, som fortæller os, at Jesus "Løb med sejren" over døden, da han brød op af graven ud af mørket, og ind i evighedens lys. Det er det livets lys, der skal tænde vores håb, ligesom vi tændte lys i går – for dem, der var livet for os. Men også for dem, som vi lever sammen

med og kæmper sammen med. Dem vi går sammen med side om side; ligesom på de mange runder her på stafet-for-livet-området. Som der står i evangelieteksten, jeg læste fra Markusevangeliet: Vi er hinandens lys; vi skal skinne for hinanden. Ikke gemme vores liv væk "under en skæppe" som der står i teksten ("skæppe betyder i øvrigt "spand")

Derimod satte vi lys i hvide papirposer, så vi netop kunne se lyset. Lyset, vi tændte af respekt og til ære for de døde og for dem, der kæmper. Men lys tænder vi også af respekt for *livet*. Som en *fejring af livet*.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Almægtige Gud, himmelske Far!

Vi takker dig for livet, du har givet os og for jorden, du har skabt. Lær os at tage vare på jorden og på livet.

Kære Gud, tak for det store under, at du lod din søn, Jesus Kristus, bryde dødens magt, at han sejrede over døden da han opstod og banede vejen til det evige liv.

Tak, Gud, for, at du altid er med os, at du velsigner os, og at du aldrig lader os gå alene. Lær os, at hjælpe og støtte mennesker, der har det svært. Sådan, at det er dine kærlige hænder, der sender os ud og hjælper vores næste

Herre, vor Gud, vi beder dig for de syge, de ensomme, dem der sørger og dem der er bange. Vær med de mennesker, der har mistet ham eller hende, der var selve livet for dem. Giv dem nyt mod på fremtiden, og giv dem håb.

Vi beder dig for vores Regering og Folketing; at de må være udstyret med indsigt og ansvarsbevidsthed til at forvalte den magt, de har fået. Vær med krigsramte og katastroferamte i

hele verden. Hjælp alle nationer til at leve sammen i fred og forståelse.

Kære Gud, vær med vore familier, venner og alle dem, vi er forbundet med. Beskyt os i mod opløsning og splid i familien og andre fællesskaber, vi er en del af. Velsign og bevar os alle, og værn os imod al alvorlig ulykke.

Kære Gud, vær med stafetløberne, der sammen har "løbet for livet" det sidste døgn. Lær os at hjælpe hinanden og sende stafetter videre, når vi selv er trætte og har brug for hvile.

Lad dit Ord og din Ånd have frit løb i vores levende kirke til glæde, håb og trøst. Vær med vores dronning, dronningens familie og alle familier. Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter vores liv den evige salighed og hvile.

Amen.

(MEDDELELSER: Næste gudstjeneste er på søndag den 17. september i Bogense kirke, og det er kl. v. Bente Thomsen

Lad os rejse os og med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde,

og Guds kærlighed,

og Helligåndens fællesskab være med os alle! Amen.”

Velkomst til gudstjeneste ved Stafet For Livet

Velkommen til denne korte gudstjeneste, som vi fra Bogense kirke nu for andet år i træk har fået lov at rykke herud på Stafet-For-Livets teltplads.

Forskellen fra sidste år er, at gudstjenesten her simpelthen erstatter den gudstjeneste, der ellers ville være i kirken (sidste år var Bente og personalet her henne i kirken og holde gudstjeneste senere på formiddagen).

Man kan sige, at så burde det måske nok være de tekster, der hører til søndagen i dag – som hedder 13. søndag efter trinitatis – jeg skulle læse, men jeg har valgt to andre, som jeg

synes passer bedre til temaet for Stafet For Livet: nemlig fejring af livet på trods af sygdom og lidelse.

Salmerne er der også lys og liv i – vi synger den første om lidt – men først beder kirkesangeren indgangsbøn